

Literární internetový časopis

Promlky

<http://promlky.unas.cz/>

Duben 2005

Dlouho jsem přemýšlela, o čem by asi měl dubnový úvodník být. Samozřejmě jsem přišla na to, že si téměř vždy (nebo alespoň velmi často) čtete na začátku měsíce na našem serveru o počasí. Píšeme, jak je příjemné, či vlezlé, jak nás už nebaví nebo naopak inspiruje. A není to trapné? Alibistické? Vždyť jsme přeci redaktoři, měli bychom umět napsat o čemkoli. O událostech, které nás ovlivňují, o příhodách, které za to prostě stojí nebo prozaičtěji prostě o naší práci. To všechno je pravda. Ale řekněte mi, opravdu chcete vždy prvního číst to, co v novinách okecávají už celý měsíc? Já osobně bych odpověděla ne. Proč také? A upřímně řečeno, fungujeme teď ještě krátce na to, abychom se odvážili ventilovat zde své životy. A tak se dostávám zpět k tématu. K počasí. Došla jsem k závěru, že není nic špatného na tom, když první řádky Promlk zaplníme již zmíněným problémem. Sama za sebe musím říct, že počasí je jednou z prvních věcí, která mě po brzkém probuzení zajímá. Určí mé rozpoložení na daný den, to dobré mi dodá energii a to ošklivé mi ji zase vysaje. Je to vlastně takový kolotoč, který už téměř všichni považujeme za samozřejmost. Pravda ale je, že všechny naše odvedené výkony závisí právě na aktuální sluneční intenzitě, a tak by nás mělo více, či méně zajímat. Co si budeme povídat, navíc je počasí univerzálním tématem při konverzaci s kýmkoli. A tak i my, ba třeba trochu alibisticky, rádi hovoříme a píšeme o počasí. Ale možná právě proto, abyste vy, čtenáři lépe pochopili, proč je dané číslo našeho časopisu právě takové, či makové. Jednou se povede lépe, jednou je

kvalita horší a chybí spousta maličkostí. I my jsme však lidé.

A tak na závěr, malá předpověď na duben: bude polojasno až jasno, nejvyšší denní teploty dozajista ucítíte v rubrice Servis (opět), kde vás čeká recenze na časopis Host; v noci bude příjemně, zastavte se v rubrice rozhovory, kde na sebe něco prozradí Zora Šimůnková; místy můžete čekat svěží beatnický vítr Jacka Kerouaca; a co se biopředpovědi týká bude se pohybovat mezi stupni jedna až dva, tedy převážně mírná zátěž, kterou zajistí Tomáš Toula svou poezií, která zahřeje a potěší. Předpověď je velmi příjemná, ale přece jen, nenechte se ošálit a pořádně se oblékejte. Přeci jen je ještě duben ...

Erika Šídová

Redakce

Lucie Filipská - lucie.filipska@seznam.cz - šéfredaktorka
Lucie Kučerová - Kucerkafanfiry@seznam.cz - rubriky Rozhovory,
Monografie
Erika Šídová - sidova@tiscali.cz - rubrika Knihy
Luděk Palek - palek.ludek@tiscali.cz - rubrika Servis
Jan Chlumský - JanChlumsky@seznam.cz - rubriky Oko, Výročník
Petra Nachtmanová - shaylen@post.cz - rubrika Literární soutěže
Richard Klail - klail@email.cz - fotografie
Pavel Březina - p_brezina@seznam.cz - příprava stránek

Internetová adresa literárního časopisu Promlky:
<http://promlky.unas.cz/>

<http://sweb.cz/promlky/>

Obsah

Úvodník - - - - -	- 1
Básně (Tomáš Toula) - - - - -	- 4
Oko (4. února aneb Katastrofanka ...)-	- 7
Knihy (Slova na strunách) - - - - -	- 9
Monografie (Jack Kerouac) - - - - -	- 11
Rozhovor (Zora Šimůnková) - - - - -	- 24
Časopisy (Host) - - - - -	- 27

Básně

Tomáš Toula

...

*Mé dětství
byl dům s okny na jih
která nikdo nezavíral
Kvetly v nich muškáty
a mucholapky
Hned pod okny začínal svět
chvíli před objevením
a tu a tam zdvižený prst
mohl být stejně dobře varováním
jako přísahou
kolem nichž se dalo projít
pouze po špičkách
Vzpomínám si na to poledne
Nejprve popadaly
květináče
jeden po druhém
Pak na křídlech
usvědčujících světlo z přetvářky
vzlétla jedna z mucholapek
a zamotala se mi do vlasů
jako nepodařená svatozář
Oslepené slunce si zakrylo tvář
a v tichu, které zbylo po ptačím zpěvu
zahřmělo jako nikdy předtím*

Den nato mě ostríhali

nějakou osobitostí. Trochu to připomíná prostitutku, která sice dokáže dobře udělat svoji práci, ale člověka, hledajícího i pohlazení, neukojí. Moje škoda a bohužel i škoda Hostu.

Redakce

M.Balaščík, M.Stohr, M.Sečkař, I.Danielová, P.M.Dorazil, P.Bilík, F.Bráblík, Pavel Hruška, Petr Hruška, V.Justl, A.kareninová, T. Reichel, M.Pilař, V.Svatoň, J.Štolba, J.Trávníček

Adresa: <http://www.hostbrno.cz>

Připravil Luděk Palek

~~~~

Časopisy

HOST ANEB NERECENZE ČASOPISU PRO LITERATURU A SNAD I ČTENÁŘE

Host do domu, pán do domu a třeba do domu literárních časopisů. Pánové se od ostatních obyčejných nájemníků obvykle liší například krásným kabátem a styky s dalšími pány té či oné kategorie. Dobře se na takové pány dívá, ovšem o něco hůře se s nimi tráví čas. S měsíčníkem Host je to pro mě obdobné. Bude to znít jako rouhání, ale nejlepší pocit jsem z tohoto literárního časopisu jsem měl, když jsem ho spatřil ležet v regálu jednoho knihkupectví. Panečku, to je přeci Host, ten musím mít! Paní u pokladny jsem s radostí odevzdal 79 Kč a s pocitem, že mám, a snad tím pádem i jsem, něco víc než ostatní v mezi knížkami, odklusal jsem ven z obchodu. Zaručeně to nevydržíte a ani já jsem nebyl výjimkou, takže jsem při první příležitosti časopis vytáhl na světlo a v tramvaji si v něm začal listovat. První zklamání bylo, že ani jeden z cestujících kolem mne nepozvedl obdivně obočí a druhé zklamání bylo, když jsem projíždět stránky. Na tohle si sednu až doma v klidu, utěšoval jsem se, neboť mi obsah připadal tak nějak odtažitý. Přišel večer a před usnutím jsem si vyzkoušel tu pravou sílu Hosta. Nebudu Vás napínat, začal jsem pěkně od začátku a na začátku jsem také skončil. Nejspíš za to mohl perný den, proto jsem byl tak utahaný a začalo se mi chtít nepřekonatelně spát. Druhý den se to ovšem opakovalo a na další nahlédnutí do tohoto měsíčníku jsem se odhodlal asi po necelých dvou měsících. Tentokrát jsem na to šel od lesa a dle obsahu si našel oblíbeného autora, nalistoval příslušnou stránku, přečetl jeho příspěvek a časopis opět zavřel. Dívám se na obálku, na které je podtitul měsíčník pro literaturu a čtenáře. Dle mého pohledu tento časopis opravdu pro literaturu je, je-li však i pro čtenáře, pak já čtenářem nejsem. Přiznávám, obsahem se jedná o nabitý tiskopis, který jde ruku v ruce s kvalitou, ale s kvalitou téměř akademickou, která není okořeněná nadšením, natož

a už jsem to nikdy nebyl já

~~~~

Po koncertě

*V prachu
na dně povrchového velkolomu
zanechal jsem
svou nesmazatelnou stopu
Byl všední den
Ještě týž nevšední večer
jsem drtil tvou ruku
pod stolem v kouřem přidušeném lokále
kde hráli džez
a nevěřil, že je skutečná
dokud nás oba
jako zdi Jericha nezasypala hořkosladká noc
abych tak alespoň jedenkrát poznal
ten pocit
být někde první
když už mě
na Měsíci
o pár hodin předběhl
Louis Armstrong*

~~~~

...

*Moře je huňaté
a hřeje jako vlněný svetr*

Chybíš mi tu

*I s tím tvým
Gogénem*

~~~~

...

*Zavři oči
ať si odpočine
ta karavana
táhnoucí napříč Saharou
s kterou si vyměnilo místo
tvé srdce*

*Zavři oči
Nechci vidět růže
jak kamení*

~~~~

...

*Jen bůh ví, co jsi zač
když šeptáš ze spaní
neznámá slova plná sykavek
a na zádech se ti při tom klikatí
stíny blesků
jako by něco takového bylo vůbec možné*

Tohle je jedna z básní Petra Moučky:

*Plavba přes vinná moře
Před cihlovou zdí
ve vinném sklípku plném opilců a bláznů
mi na rameni vyplakala lásku
Když stůl byl plný slziček
složil jsem z ubrousků
pár lodiček
pak napnul lana z dívčích vlásků
a pod plachtami účtenkových pásků
po mořích vinných jsem vyplul
objevovat cizí země
Možná jsem neměl
tak lehce dávat život v sázku
já zkrátka nevydržel to
když děvče bulí
Pak zavřeli a vyhnali nás
do noci a domů
a lodičky
Ty zase nikam nedopluly*

~~~~

moc potěšila divadelní dramatizace dvou mých povídek - Smutek a Jedenácté přikázání. Jsou částí představení Čtyři kusy činoherního souboru kavárny Obratník. Když tak o tom ale přemýšlím, možná vůbec největší radost mi udělala cena publika na prvním ročníku festivalu Literární Vysočina. Bylo to milé překvapení v milém městě Chotěboři.

Podílíte se na mnoha literárních pořadech, který Vás momentálně nejvíce zaměstnává?

Aktuálně mě nejvíce zaměstnává příprava 3.ročníku festivalu Literární Vysočina, který bude 8.-10.července t.r. v Chotěboři. Připravujeme program, sháníme sponzory atd. Práce je dost a dost. Jinak každý měsíc připravuju pro Obratník pořad Večer přiměřených depresí, což je vlastně pásmo autorského čtení různých autorů, prokládané hudbou a různými vstupy. Depky připravuju i uvádím, což je občas docela adrenalinová improvizací záležitost, ale moc mě to baví. Depky jsou cca dvouhodinový pořad jednou měsíčně, Literární Vysočina je třídní festival se vším, co k takové akci patří - nejen literární částí, ale i hudebními a divadelními bloky, besedami, vyhodnocením stejnojmenné celorepublikové literární soutěže, s oficiální i neoficiální částí. Pro mě a kolegy je to běh od rána do večera, pro publikum snad milé letní zastavení.

Máte v současnosti literární vzor nebo oblíbeného autora/autorku?

/Nedostižným/ literárním vzorem, pokud to mám tak říci, jsou pro mě povídky Čechovovy a Maupassantovy. Obecně pak všichni, kdo dokáží psát stručně a výstižně.

Zaujal vás některý začínající básník/básniřka nebo konkrétní báseň?

Mám několik oblíbených současných kolegů - literátů, jen nevím, zda se dají označit jako začínající. Za všechny jmenuju Markétu Agnes Hrubínovou a brněnského Petra Moučku. Pak Petra Musíla, s kterým připravujeme Literární Vysočinu www.leonet.cz/petrmusilek. Ale nebudu už jmenovat dál, ani za hodinu bych nevyjmenovala všechny zajímavé současné literáty. Tahle tři jména jsou jenom "vrchol ledovce".

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor písemně vedla Lucie Kučerová

- 26 -

Okno

4. ÚNORA ANEB KATASTROFANKA A BLUE WORLD U FRGÁLA

Je krátce před osmou. Kavárna se pomalu zaplňuje lidmi. Venku je zima, nicméně místnost voní teplou kávou a občas se ve sklenkách s vínem zableskne odraz rozsvícených loučí po stěnách. Ty však nakonec zhasnou také, aby se místnost mohla ponořit do poetického divadelního šera, které bude rušeno už jen několika rozžehlými svíčkami na jediném stole.

"V zástupu před šatnou, kde bych ji nečekal, kde z těžkých kabátů líná chlad parfémů, v prostore kulturáku, v umělém osvětlení, v hluku a kouři... ..přede mnou stála Dokonalost!" Když si před vás stoupne Dokonalost, může být velmi jednoduchá. Třeba s knihou v ruce. Stačí ji potkat, nemíjet ji a chvíli ji poslouchat. Může se zdát, pokud chcete být hluší, že jí neporozumíte ani slůvka, která se jí budou řinout z úst, ale také se může stát, že přehluší všechn ten protestní nárek, jenž v každém z nás dříme, a donutí nás posadit se; aspoň na chvíli nevnímat nic jiného než ji. Dokáže pohltit, vtáhnout člověka do sebe, dokáže se otevřít a ukázat vám svůj vlastní vnitřní svět. Bude stejný jako ten váš? Asi nebude. O to zajímavější to však bude cesta. Cesta do nitra dokonalosti s knihou v ruce. Cesta do nitra Poezie.

"...pode mnou dvířka a propast zasutá, jsem hůl, hůl bitím naštiplá, trčím tu trním nedotčený, to slovo, přijď a vyřkni, pak olivy zpopelaví, hořce, hořce povadnou a já se rozdrolím...", říká básník a drolí se na spousty malých nepatrných kamínků a slůvek, aby se skryl do tajemna básnické formy, aby se uschoval sám pro sebe, nedotčen vnějškem a realitou, aby jako pravý básník zůstal nepochopen a navždy vyděděn na okraj společnosti.. Jenže vy se na něj díváte a máte pocit, že mu

- 7 -

rozumíte, vidíte a posloucháte jeho výraz a při troše štěstí se vám podaří spojit spousty těch rozdrobených oblázků v jeden celek. A opět nalézáte Dokonalost.

Poezie je pro mnohé nepochopitelný a zapeklitý uzavřený svět s nesrozumitelnými pravidly běhu. Rádi bychom vám ukázali, že tomu tak být nemusí. Přijďte a najděte si v něm své vlastní zákoutí, které bude dokonalé. Jste srdečně vítáni.

Příště na téma Lyrika, láska, sex... Prvého dubna večer v pražské kavárně U Frgála.

V článku jsou použity citace z textů Josefa Musila (Zaměstnanecká suita) a Filipa Wallera (báseň bez názvu) Více informací o pořadech Katastrofanky a ALS Blue World na www.blueworld.cz nebo www.agrevue.com

Veronika Vlachová

/cca 1976/

Dokázala byste popsat Váš literární vývoj - změny tématické či stylistické?

Kdysi dávno jsem začala pohádkami - vymýšleli jsme je s bratrem dohromady, pak jsem s pohádkami přestala a přešla na básničky, viz třeba Zkamenělý potůček. Asi ve 13 letech jsem si začala psát deníky - a v nich je veškerá poezie i próza mých tehdejších let, kromě nich jsem nepsala nic jiného. Básničky se mi do hlavy pomalu vracely od dvaceti...a před dvěma lety jsem chtěla napsat básničku...ale ruka mi automaticky začala psát prózu. Je to zvláštní: vždycky jsem myslela, že povídky nesvedu, a najednou... Teď si ale uvědomuju, že neodpovídám přesně na vaši otázku. Co se změn stylistických a tématických týče: posouzení změn stylistických nechávám na jiných, co se témat týče...dřív, jako snad u každého, to byla láska. Dnes je to láska také, ale jaksi z druhé strany. Laskavý čtenář uvidí sám.

Jak, kdy a proč jste začala publikovat?

V červnu 2000 jsem si dodala odvahy poslala svoje básničky panu Ondřeji Neffovi do Neviditelného psa, mailem je to takové bezbolestné.... Během pěti minut přišla odpověď, že jsou prima a od druhého dne vycházely po dva měsíce v NP. Bylo to skvělé, měla jsem takovou radost jako málokdy v životě. Básničky na NP vycházet přestaly, ale život šel dál...a došel až k tomu, že během tohoto roku mi vyjde u nakladatelství .PROTIS má první kniha povídek. Na otázku PROČ je jasná odpověď: nechci psát jenom do šuplíku. Každého autora těší, když je čten, já nejsem výjimkou.

Které z ocenění, které jste získala, pro Vás má největší cenu?

Všechny ty diplomy dohromady a každý zvlášť mi dělají radost, ale nejvíc potěší, když mi někdo řekne do očí: To a to se mi líbí. Pak mě

Rozhovor

ROZHOVOR S PANÍ ZOROU ŠIMŮNKOVOU

písemně vedla Lucie Kučerová

~~~

Ráda bych se Vás zeptala, jestli Vás v touze psát ovlivnili pouze rodiče, nebo jste měla jiný vzor - učitele, oblíbeného básníka a pod.?

Psaní máme v rodině...Psali oba rodiče, píše bratr...Maminka práce literárně- historické, tatínek knihy historické, bratr začal /dobrymi/ povídkami a teď už je z něj taky literární historik. Takže klapot psacího stroje provázal celé moje dětství.

Vzpomínáte si ještě na Vaši první báseň, popř. máte ji ještě?

Na úplně první asi ne, ale tohle je moje první báseň "veřejně provedená" - na školní akademii. Nepřála jsem si, aby mě uvedli jmenovitě jako autorku, říkali jenom: žákyně šesté třídy. Dneska toho trošku lituju. Na té akademii se mnou šel tenkrát jenom táta - ale byl na mě moc pyšný. Tohle je ta básnička:

Zkamenělý potůček

*Černokněžník vaří - čáry máry -
z kotlíku stoupají ohnivé páry.
Když ty čáry uvařil /usmažené/,
začaroval potok od pramene.
Potůček nebublá, zkameněl celý...
Lidé mu říkají Oněmělý.*

- 24 -

Knihy

PAUL VERLAINE - SLOVA NA STRUNÁCH

Mladá fronta - Klub přátel poezie 1998/99; překlad Zdenka Bergová, Karel Čapek, Vladimír Holan, František Hrubín, Hanuš Jelínek, Petr Kopta, Jaroslav Seifert, Vladimír Vodehnal, Jaroslav Vrchlický; uspořádal Petr Kopta a Jan Vladislav

"Sokratská hlava s nadměrným vypouklým čelem, pod protáhlým obočím snivé a zvířecky chtivé oči, dobromyslná drsná loutna k pohybům, které ani v slabosti a bídě nepostrádají ušlechtilosti a prostoty: náleží muži, který se v každém pozdvižení chvěje a v každém hříchu hoří..." (Stefan George)

Takový byl Verlaine, neboli jeden z absolutních. A takové byly i jeho verše, plné rozporů, hledání a nacházení. Oproti ostatním prokletým básníkům, můžeme v jeho slovech proplouvat celkem snadno. Pravda, Verlaine měl také jako jediný z nich pořádné zázemí, z kterého se mohl snadno odrážet a do kterého se mu tak těžce padalo, jak je známo z jeho tvorby, ve které se reflektuje jeho sinusoidický život. Soubor básní Slova na strunách nám umožňuje bližší nahlédnutí do jeho života, neboť obsahuje šest jeho sbírek a také jeho korespondenci.

Nejen to je výhodou celé sbírky. Ta je totiž jakousi kronikou Verlainova života. Naleznete zde mnohé karikatury a fotografie, ať už Verlainovy či jeho okolí. Vše dokresluje úvodní esej Verlainův životopisný přehled, zpracován Janem Vladislavem. Nechybí tedy nic k tomu poznat tohoto básníka téměř dokonale.

Vše v této knize nese stejnou důležitost. Já bych se ovšem velmi ráda zastavila u korespondence, protože právě ta dokáže člověka odhalit až k morku kostí. Nejinak tomu je u Paula Verlaine. Značnou část kupodivu netvoří dopisy Rimbaudovi, ale příteli Edmondu Lapelletierovi. Právě v nich Verlaine jen potvrzuje svou nestálost a snad i nepochopení života samotného. Jeho neustále výboje jej pomalu ničí, a on se nechává svádět.

- 9 -

S radostí. Sní o čemsi, snad o klidném vztahu, a nehraje roli kdo bude tím druhým, partnerem. Také dělá mnoho chyb a tak se můžete dozvědět mnoho pikantností například od soudu, či ze zápisků jeho ženy Mathildy. Podobné jako korespondence je jeho dílo Zpověď. Je prokládáno knihou, stejně jako již zmíněné dopisy, a tak si ji v žádném případě nepřečtete celou, což je trochu škoda. Název Zpověď už mluví za vše.

Ale teď již konečně k samotné poezii. Máte možnost přečíst si 6 sbírek: Saturnské básně, Galantní slavnost, Dobrá píseň, Romance beze slov, Moudrost, Poslední básně. Pokud Verlaina už znáte, nic vás samozřejmě nepřekvapí. Naleznete zde nádhernou symbolistickou poezii, i milovníci dekadence si přijdou na své. Zkrátka, pokud čtete celou tuto knihu, každý její řádek a hlavně pozorně, vše vám do sebe zapadá jako Rubikova kostka.

Nenáleží mi hodnotit Verlainův život, jeho chyby či úspěchy. To můžete ostatně zkusit sami, pokud si sednete do křesla s touto knihou. Pokud si ale chcete užít krásu Verlainovi poezie, pokud se chcete zaposlouchat do jeho zpěvných melodií, do slov, která hřejí a píchají do zad zároveň, tuto sbírku raději neotevírejte. Ne, není špatná. Je to však spíše jakási biografie, více, než poezie. Pravda je, že Verlaine byl a pravděpodobně navždy zůstane jakýmsi jejím ztělesněním. Žil jí, dýchal jí, zemřel s ní. Tento soubor vám jistě pomůže při nějakém referátu, či podobné práci, ale řekla bych, že zcela určitě s ní nezažijete krásné poetické chvíle. Působí příliš rušivě, což způsobuje její přeplněnost. Ani ta by nemusela být na škodu, kdyby však byla přeplněna alespoň stejným žánrem. Ale životopis, poezie, próza, korespondence, fotografie, kresby, to už je opravdu moc. A všeho moc škodí, což bohužel platí i u této knihy. A proto, pokud chcete zažít příjemné chvíle, pokud se chcete nechat hladit slovy a unášet se v jejich bezchybném rytmu, otevřete raději prostinkou sbírečku Romance beze slov. Zato pokud hledáte Verlainovu podobiznu, důležitá data a fakta či nějaké drby o něm, tato kniha je pro vás tou pravou.

Erika Šídová

Lonesome Traveler (Osamělý poutník, Votobia, Olomouc 1993)
Big Sur (Big Sur, Cylyndr, Praha 1995)
Satori in Paris (Satori v Paříži, Votobia, Olomouc 1994)
Vanity of Duluoaz

~~~~

Literatura:

Turner, Steve(1996): Jack Kerouac Hipster s andělskou tváří. -
Bloomsbury Publishing Plc, Londýn

Bibliografie:

The Sea Is My Brother
Scattered Poems (Rozprášené básně, Votobia, Olomouc 1995)
The Town and the City
On the Road (Na cestě, Odeon, Praha 1978, 1980; Odeon a Argo 1994;
Argo 1997)
Visions of Cody
Pic (Mag. Práce, Praha 1984; Votobia, Olomouc 1996)
Doctor Sax
Book of Dreams (in: Říjen v železniční zemi (ukázka), SNKLU, Praha
1963)
The Subterraneans (Podzemníci, Mladá Fronta, Praha 1992; Votobia,
Olomouc 1997)
Maggie Cassidy (Maggie Cassidyová, Votobia, Olomouc 1996)
Some of the Dharma
San Francisco Blues
Wake Up
Mexico City Blues
Tristessa
Visions of Gerard
Desolation Angels (Andělé pustiny, Votobia, Olomouc 1995)
Old Angel Midnight
The Scripture of Golden Eternity (Písmo zlaté věčnosti, Votobia,
Olomouc 1996)
Heaven and Other Poems
The Dharma Bums (Dharmoví tuláci, Winston Smith, Praha 1992)
Pull My Daisy
Trip Trap
Pomes All Sizes

Monografie

JACK KEROUAC

(12.3.1922 Lowell – 21.10.1968)

Jack Kerouac se narodil 12.3.1922 jako třetí dítě Lea a Gabrielly Kerouacových. Měl dva sourozence, bratra Gerarda a sestru Caroline. Jeho žodina žila v ulici Lupine Road, číslo domu 19, v Lowellu ve státě Massachusetts. 19.3. byl v kostele sv. Ludvíka pokřtěn jako Jean Louis a začalo se mu říkat Ti Jean, Malý Jan.

Leo a Gabrielle Keruacovi byli francouzští Kanadáné a už v dětském věku odešli do států. Jack se do pěti let svého života nenaučil mluvit jinak než francouzsky a i později měl s angličtinou potíže, pokud někdo mluvil rychle. Od tlého věku si uvědomoval, že je cizincem ve vlastní otčině, a téma odcizení a hledání pravého domova se promítlo i do jeho tvorby. V roce 1926, když rodina bydlela v Beaulieu Street č. 34, Jackovi zemřel bratr na revmatickou horečku. Smrt Gerarda na Jacka silně dolehla, protože oba bratři spolu trávili hodně času. Gerard byl často nemocný, proto musel zůstat doma a Jack tak byl vlastně neustále v jeho blízkosti. V jeho podvědomí se stal Gerard takřka svatým dítětem, spojoval s ním pobuzení svého zájmu o duchovní život. Možná i proto, že Gabrielle Gerarda hodně idealizovala, stal se bratr Jackovi ideálem, podle kterého pak poměřoval vlastní život. Po bratrově smrti se Jack začal bát tmy a stínů, vyzvídal, jak se lze dostat do nebe a sejít se s bratrem. Po určitou dobu přemýšlel o tom, že se Gerard, podobně jako Kristus, vrátí vzkříšený a všemocný. Jackův strach z náhlé životní destrukce umocnil několik let nato pohled na pána, který při procházce na mostě dostal náhlý srdeční záchvat.

Jack začal chodit do školy sv. Ludvíka Francouzského a potom do školy sv. Josefa. Jako dítě byl velmi citlivý, uzavřený a plachý. První změny nastaly po řestěhování do Phoebe Avenue č. 16 v městském obvodu Pawtucketville. Jeho otec začal mít zdravotní problémy částečně

způsobené pitím. Zároveň v rodině panovala napjatá atmosféra kvůli skromným penězům, které přinášel. Díky tomu žila rodina v nedostatku. Jack se s napjatým ovzduším vyrovnával tím, že si vytvořil vnitřní svět, který dokonale ovládal. trávil dlouhé hodiny ve své ložnici, pořádal závody pro hračky, informoval o nich ve svých novinách, sepisoval zprávy a kreslil obrázkové seriály. Po přestěhování do Pawtucketville musel přejít do nové školy, do Junior High School, kde byla poprvé vyučovacím jazykem angličtina. K tomuto období dětství se později nejčastěji vracel, seznámil se s mnoha novými přáteli a četl první anglické sešity - Zelený sršeň, Operátor 5, Detektiv Fantom a Stín. Jack si začal vymýšlet vlastní příběhy, s kamarády chodil do ulic a častnil se her se zločineckými náměty. Později se začal považovat za střední postavu soukromého, neveřejného dramatu. V této době se projevil i jeho spisovatelský talent - byl v sedmé třídě, když napsal školní slohovou práci, která se jmenovala Irský četník na obchůzce. Tato práce byla tak dobrá, že se jeho učitelka zdráhala uvěřit, že ji neopsal. O rozvoj jeho nadání se v osmé třídě zasloužila slečna Mansfieldová, školní knihovnice, která vedla doma zájmový literární kroužek.

Roku 1936 odešel Jack na lowellskou High School, kde si získal uznání jako výborný sportovec. Téhož roku se ale Merrimack vylil z břehů, zatopil část Lowellu a voda poškodila tiskárnu pana Kerouaca. Podnik nebyl pojištěný, takže jej pan Kerouac musel odevzdat do konkurzu, aby mohl splácet dluhy. V tomto období Jack často četl a začal se zajímat o novinařinu a jazz. V posledním ročníku lowellské střední školy se seznámil s Mary Carneyovou, mladou Irkou, se kterou pak navázal intenzivní vztah, o němž ale oba věděli, že je odsouzen k zániku, protože oba měli odlišné životní plány. Mary se chtěla usadit a mít děti, Jack toužil po odchodu do New Yorku a spisovatelské dráze. Možná i roto chodil Jack v té době i s Peggy Coffeyovou, spolužačkou z High School. Roku 1939 uskutečnil rozhodnutí odejít. všimli si ho trenéři fotbalových mužstev z Boston College a z Kolumbijské university a od obou škol dostal nabídku ke studiu. Otec chtěl, aby šel do Bostonu, protože firma, pro kterou pracoval vydávala veškeré tiskoviny pro Boston Colledge a on dostal výhrůžku, že v případě synova nesouhlasu přijde o

dřívější přátelské vazby ale byly tytam. Každý z mužů žil jiným způsobem. V září téhož roku se znovu přestěhoval, tentokrát do St. Petersburgu na Floridě. Devatenáctého září zemřela na náhlou srdeční příhodu Jackova sestra Caroline. Její smrt Jacka uvrhla do ještě větších depresí, z nichž si pomáhal lihovinami. Ztratil kontakt s přáteli a současníky beat generation. V červnu 1965 Jack odjel do Paříže zkoumat minulost rodiny, ale knihovníci si všimli jeho opilosti a odmítli ho pustit k potřebným materiálům. Utekl k dalšímu pití a kurtizánám. Brzy se vrátil na Floridu. Dál vyvolával rvačky a budil pohoršení. V zápasech si způsobil kýlu. V březnu 1966 se s matkou opět stěhoval, tentokrát na mys Cod. V listopadu téhož roku překvapil celé okolí svatbou se Stellou Sampasovou, sestrou dávného kamaráda Sebastiana. Krátce po svatbě koupil v Lowellu dům, kde by mohl s manželkou a matkou žít. Nedokázal se ale změnit. Opíjel se k nepřičetnosti, nadával na manželku a občas si přivedl prostitutku. V listopadu 1967 jej navštívila jeho patnáctiletá dcera Jan. Byla těhotná a chystala se na výjezd do Mexika s vlasatým přítelem. Ve dvanácti letech si zvykla na LSD, ve třinácti na heroin, nákup drog financovala prostitucí. Jack měl z její návštěvy celkem radost, ale při rozhovoru ani nevypnul televizi. V roce 1968 se dozvěděl o Nealově smrti. Nechtělo se mu věřit, že jeho starý přítel je mrtvý. V březnu se vydal na svou poslední zahraniční cestu. Švagrové Nick a Tony ho vzali s sebou do Evropy. Byl to nelehký úkol, protože Jack se choval naprost nezodpovědně. Tahal na pokoj prostitutky, nevázaně utrácel, opíjel se a hroutil v slzách. V září 1968 se s matkou vrátil do St. Petersburgu, protože tamní podnebí nesvědčilo jejímu zdraví. Dvacátého října se Jackovi při sledování televize udělalo zle. Odvlekl se do koupelny a začal zvracet krev. Ihned byl hospitalizován v nemocnici u sv. Antonína, kde ale nazítří po 26 krevních transfuzích zemřel. Lékař stanovil příčinu úmrtí krvácení jícnových křečových žil. Smuteční obřad se konal 24. října v lowellském římsko katolickém kostele sv. Jana Křtitele. Pohřben je na tamějším Katolickém hřbitově.

později vyšla tiskem pod titulem Blažení: počátky beatnické generace. Následující rok trávil z velké části v northportském domě. Napsal několik básní a snažil se rozmlouvat o hodnotách katolicismu. Roku 1960 se následkem nekontrolovaného zhoršily Jackovy fyzické i duševní potíže. V dubnu si zranil loket při pádu na Penn Station a v květnu utrpěl vážné poranění hlavy. Přijal tedy nabídku Ferlinghettiho, aby přijel do Kalifornie, kde v jeho chatě mohl dokončit svou Knihu snů. Jack nabídku přijal pod podmínkou, že se o jeho příjezdu nikdo nedoví. Ihned po příjezdu se ale opil v baru, takže se všichni dozvěděli o jeho přítomnosti. Prvních 14 dní v odloučení nebylo nepříjemných, brzy se ale začal nudit, cítil se sám. Pokusil se odjet stopem do San Franciska, vztah američanů ke stopařům se ale změnil natolik, že nakonec musel jet autobusem. To bylo naposledy, kdy Jack Kerouac stopoval. Do chaty se pak vrátil v doprovodu Ferlinghettiho, Whalena a Welcha. Přidal se i Neal s Carolyn a dětmi a Michael McClure s manželkou Joannou. Den poté ale Jacka postihl nával blouznění, důsledek pokročilého alkoholismu. Neal s Carolyn odvezli Jacka do Los Gatos. Seznámili ho s mladou ženou jménem Jacky. Jacky s Jackem navázali vztah, ze kterého se ale Jack brzy snažil vymanit. Jackovi bylo stále zle. Zoufale toužil po bezstarostném dětství v Lowellu.

Ze San Franciska se vrátil do Northportu. V té době se věnoval hlavně alkoholu. Experimentoval i s psilocybinem. Začínala poslední fáze rozvratu jeho osobnosti. Nedokázal se zapojit do veřejných věcí a bál se stárnutí. Během šedesátých let, kdy měl možnost upevnit své postavení, prodělal naopak tělesný, duchovní i umělecký úpadek, jehož důsledkem byl odchod ze scény, kterou sám budoval. Několikrát musel být lékařsky ošetřen při otravě alkoholem. Joan ho nepřestávala pronásledovat kvůli alimentům pro dceru Jan. Povedlo se jí Jacka dostat před soud, kde se Jack s Jan poprvé setkal. Jackova spotřeba alkoholu neustále stoupala - běžně zvládl vypít za den litr whisky. Přátelé se v jeho společnosti začali cítit trapně. S nadějí, že najde všechno při starém se vrátil do Lowellu. Větší část tamního pobytu trávil mluvením na kohokoli, kdo byl ochoten naslouchat. Na sklonku roku 1962 koupil další sídlo v Northportu a odstěhoval se tam s matkou. V létě roku 1964 se znovu sešel s Nealem,

práci. Matka si ale přála, aby šel na Kolumbijskou universitu, což se i stalo, protože Jack se chopil příležitosti odejít do New Yorku. Ihned po přijetí tamní nabídky přišel jeho otec o práci. Jack odjel z Lowellu se smíšenými pocity.

Aby byl přijat na Kolumbijskou universitu, musel absolvovat roční přípravný kurz na přidružené vzdělávací instituci Horace Mann Chool for Boys. tato škola patřila mezi nejlepší newyorské soukromé vzdělávací ústavy. studenti školy většinou pocházeli ze zámožných židovských rodin.

22.9.1939 se Jack poprvé vydal na cestu do nové školy. V první den ho uchvátil hypnotizující ruch New Yorku, vše, co dosud znal jen z novin a filmů. U Horace Manna byl známý jako vetřelec (tak se přezdívalo chlapcům, které si škola držela ředevším ro posílení fotbalového týmu), brzy ale prokázal, že není pouze sportovcem. Ve školní ročence stálo, že "u Jacka se snoubí síla svalů se silou intelektu." Získal si takovou pověst se svými eseji, že si ho studenti za úplatu najímali, aby za ně psal písemné práce, kompozice a referáty. Měl dobré hodnocení: jazyk anglický 90 bodů ze sta možných, jazyk francouzský 87, algebra 85, geometrie 79 a přírodní vědy 77. Ve sportu podával výborné výkony.

Ačkoli se pohyboval především mezi sportovci, nestránil se ani jiné společnosti. Navštěvoval své vrstevníky a chodil na večírky, které pořádali. Tehdy začal kouřit marihuanu a přišel o panictví (s prostitutkou v prosinci 1939). Spolu s třemi dalšími chlapci fandil černošské jazzové hudbě a napsal pro školní časopis několik článků a rozhovorů s hudebníky. V této době mu vyšly i dvě povídky - Bratři a Štědrý večer.

Po ukončení kurzu v červenci 1940 se Jack vrátil do Lowellu a obnovil přátelství se Sebastianem Sampasem, se kterým mohl mluvit o knihách a zkoumat hodnoty jako jsou pravda a krása. Sebastianovým prostřednictvím se seznámil s novou společností lowellských mládenců, kteří vesměs dosáhli značných životních úspěchů. V září 1940 se Jack vrátil do New Yorku a zapsal se na Kolumbijskou univerzitu. Protože byl přijat na základě sportovního stipendia, měl mimo studium také tréninkové povinnosti v mužstvu amerického fotbalu. Jeho pozoruhodný výkon v prvním zápase mu zajistil místo v základní sestavě pro příští

zápas. V tomto zápase ale musel opustit hřiště se zraněním - zlomeninou holenní kosti. Tento úraz se stal začátkem konce jeho fotbalové kariéry, dal mu také ale čas na četbu, filmy a dramata. Viděl Saroyanovu hru Mé srdce v horách, poslouchal desky Franka Sinatry, četl romány Thomase Wolfa. Wolfovy popisy podstatně obohatily Jackovu obrazotvornost, také jej podnítily ke zpřetrhání pout konvenčního amerického života. Dříve počítal s tím, že se z něj stane typický usedlý otec rodiny, teď převážila touha poznat kontinent, získat znalosti, zkušenosti a porozumění.

Studium druhého ročníku zahájil v září 1941. Několikrát se nepohodl s trenérem Lou Littlem, protože se domníval, že na jeho úkor upřednostňuje méně talentované hráče. V tomto období podnikl akci, kterou později označil jako "noc Thomase Wolfa" - odjel do Washingtonu, na noc si pronajal pokoj a napsal o své samotě a smutku dopis Sebastianovi. Hned druhý den odjel za rodiči, kteří se zatím přestěhovali do West Haven ve státě Connecticut. rozhodl se zanechat školy. Rodiče to natolik rozčílilo, že Jack hned zase odjel. Jel za přítelem do nedalekého Hartfordu, kde přijal práci v autoservisu, našel si levné ubytování a po večerech psal povídky. V lednu 1942 se rodiče vrátili do Lovellu a Jack nastoupil na místo sportovního reportéra v regionálním periodiku Lowell Sun. Pracoval tam ale jen dva měsíce, pak nepřišel na dohodnutou schůzku, odjel do Washingtonu a pracoval jako stavební dělník, prodavač v bufetu. nechal se okouzlovat hudbou, byl na koncertu Franka Sinatry i dalších. Začal se chovat promiskuitně. Nakonec se rozhodl vrátit do Lowellu a přihlásit se k námořnictvu. Byl přijat, složil přísahu - a místo čekání na povolávací rozkaz se přihlásil k obchodnímu loďstvu a nastoupil jako umývač nádobí na loď S.S. Dorchester, se kterou doplul navzdory útokům německých ponorek do Grónska a nazpátek. V říjnu 1942 vystoupil v Bostonu, vrátil se do New Yorku a chtěl dokončit studium. V této době trávil hodně času v klubech, mezi prostitutkami a u drog. Vyzkoušel i homosexualitu. Jeho přítel ho seznámil s dívkou jménem Frankie Edith Parkerová, se kterou pak Jack začal chodit.

V prosinci 1942, po dalším sporu s trenérem, se vrátil domů, pracoval

opium a vysoké ceny nevěstek. Jack se vyhýbal publicitě jak jen mohl a nesnažil se být pro média zajímavý. Většinu publicity tudíž sklízel Ginsberg a další. Pátého dubna 1957 se Jack přeplavil do Evropy do Marseille. Koncem dubna se vrátil do Ameriky a s matkou odjel do Californie. Původně se tam chtěl usadit natrvalo, ale po 2 měsících už znovu odjel na východ. Koupil si s matkou stavení na Floridě, kde ji opustil, a odjel do Mexika. Do New Yorku se vrátil v době vydání Na cestě, jeho současná milenka Joyce Glassmanová byla nadšená recenzí, která přirovnává Jackovu práci pro beat generation k Hemingwayově práci pro ztracenou generaci. Jack byl ale spíše nejistý. Příštího rána ho vzbudil telefon, byl slavný. Po příštích pět neděl si užíval života prominentní osoby. Pil, chodil po večírcích, vybíral si holky. Byl si vědom, že pro většinu veřejnosti má pověst nenapravitelného hříšníka, tuto roli ale nechtěl hrát. Na otázku "co vlastně hledá?" odpověděl: "Čekám, až mi Bůh ukáže tvář." Po zbytek roku 1957 se toulal New Yorkem, psal a účastnil se čtení poezie. Upjal se k myšlence navrácení básnictví mezi dramatická umění. Neměl ale dost odvahy, aby se sám postavil na jeviště. Týdenní pásmo vystoupení ve Village Vanguard vydržel jen proto, že neustále pil. Při vystoupeních ho doprovázel na klavír Steve Allen. Po jednom představení mu zástupce gramofonové firmy Dot Records navrhl, aby vystoupení nahrál na desku. Nápad se Jackovi líbil a tak v březnu 1958 natočil Poezii pro beat generation. Podzemníkům vyšlým v únoru 1958 se dostalo sžíravé kritiky. Jackovi to vyrazilo dech.

Beatnické třeštění přineslo Jackovi mnoho nechtěné pozornosti. Neuměl nakládat se slávou, ale na druhé straně mu kritika podkopávala sebedůvěru. Nedokázal to zvládat jinak než s pomocí alkoholu. Psaní mu činilo obtíže. Poprvé v životě měl peníze. Odstěhoval se s Gabrielle do dřevěného domku v Northportu na Long Islandu a tam pečoval o zahrádku, sledoval televizi a užíval si soužití matky se synem. Z úkrytu nevykročil až do října 1958, kdy se začal scházet s mladou ovdovělou umělkyní Dody Mullerovou. V listopadu se zúčastnil unikátní veřejné debaty na téma "existuje beat generation?". V opilosti se mu povedlo pouze pohanit ostatní diskutéry a pronést předem sepsanou řeč, která

našli opilého s prostitutkou, místo aby roznášel jídlo, a vyhodili ho. Léto roku 1953 trávil v Greenwich Village, kde prožil vztah s Alene Leeovou, která se stala inspirací pro hlavní hrdinku jeho Podzemníků. V roce 1953 se také začal zajímat o buddhismus. Když se v roce 1954 vrátil do Kalifornie, začal se systematicky probírat buddhistickou prózou a dělal si výpisky. V padesátých letech se buddhismu věnoval velmi vážně. cestoval a psal, ale v rámci nácviku odříkání světských potěšení se vyhýbal prostitutkám. To už neplatilo o drogách. V té době Ginsberg napsal Kvílení. Jeden výtisk ihned poslal Jackovi, který zprvu neprojevoval velké nadšení, ale po vystoupení autorského čtení Ginsbergovi řekl, že tahle jediná báseň ho proslaví v San Francisku. Nastávalo nejreligioznější období Jackova života. Začátkem nového roku napsal 4 dopisy na správu úřadu státu Washington se žádostí o práci požárního inspektora v některém ze státních lesů. Doufal, že o samotě v lese bude moci studovat, psát a meditovat v dokonalém klidu.

Zaměstnání získal v oblasti Desolation Peak v nejsevernější části státu Washington. Na místo očekávaných vizí a zjevení ale zažíval nudu a osamělost uprostřed okolní prázdnoty. Myšlenkami se začal vracet do Lowellu za Mary Carneyovou a k životu, který by býval vedl, kdyby se nevydal na cesty. Po 63 dnech na Desolation Peak odcestoval do San Franciska, kde zjistil, že sdělovací prostředky se honí za zprávami o beat generation. Jack se doslechl, že nakladatelství Viking slíbilo vydání Na cestě v nadcházejícím roce. Koncem září se Jack vrátil do Mexika, na místo zdrženlivého buddhisty začal být opět katolíkem v neustálém kolotoči hříchů a pokání. Vyhledával mladistvé prostitutky a nebránil se homosexuálním orgiím pořádaným Ginsbergem a Orlovským. Ve věku 34 let se Jack ocitl před branami úspěchu a zároveň na počátku osobního i uměleckého pádu. Nežřízeně pil, neplnil sliby a způsoboval trapné scény. Vyvolával rvačky a bezdůvodně osočoval lidi. Přátelé o něm říkali, že na něm byla viditelná fyzická zchátralost a přešel k nebyvale obhroublému vystupování. V únoru 1957 po definitivním podpisu smlouvy s nakladatelstvím Viking odjel Jack lodí do Tangeru v Maroku, kde tehdy pobýval Burroughs. Jack chtěl v severní Africe strávit zimu a v létě procestovat Evropu. Brzy mu ale začalo vadit špatné jídlo, nekvalitní

na parkovišti a po večerech psal. Spolu se Sammy Sampasem rozvíjel představy o nemarxistické kolektivní společnosti, přičemž ale sovětský komunismus odmítal. V březnu 1943 obdržel rozkaz, ve výcvikovém středisku ale měl problémy podrobovat se rozkazům. Poté, co jednou při výcviku odložil zbraň a odešel do knihovny, byl poslán na psychiatrické vyšetření a následně propuštěn. Nastoupil tedy službu u obchodního loďstva. Po návratu do newyorského přístavu v říjnu 1943 ihned odjel k bytu Edith Parkerové, která bydlela s kamarádkou Joan Vollmer Adamsovou, studentkou, jejíž muž bojoval na frontě.

Mezi lety 1943 a 1945 se byt Edith Parkerové stal útočištěm začínající beat generation. Jack začal žít s Edith, přičemž si oba neodpustili příležitostné milostné afěrky. Oba zbožňovali jazz a často jezdili na koncerty. Postupně se seznámili s Lucienem Carrem, Allenem Ginsbergem a Williamem Sewardem Burroughsem. Postupně začali formulovat teze charakterizující pozdější Beat generation. Jack a Ginsberg se stali oddanými učedníky zkušenějšího Ginsberga, četli i jím doporučené knihy. V létě roku 1944 začal mít Carr problémy se svým dřívějším učitelem Kammererem, který (byl homosexuál) už nedokázal svou vášeň k němu ovládnout. 13. 8. se pokusil Carr znásilnit, ten ale v sebeobraně vytáhl nůž Kamerera zabil. V panice pak jeho tělo shodil do řeky. Jack a Burroughs mu pomohli vyhodit zbraň, tři dny poté se ale Carr šel přihlásit. Okamžitě byl poslán do vazby a Jack a Burroughs byli hnáni k zodpovědnosti, protože věděli o zločinu a neohlásili jej. Jackovi rodiče mu odmítli dát peníze na zaplacení kauce, aby se dostal z vazby, ale rodina Edith mu peníze dala, pod podmínkou, že si Jack Edith vezme. 22.8.1944 byl Jack odveden z vězení na radnici. Po svatbě byla kauce zaplacená a Jack odjel k Edith a její rodině do Grosse Pointe v Michiganu. Tamní život jej ale nudil a navíc se po prodělání příušnic s komplikacemi na varlatech začal obávat neplodnosti, takže jakmile v místní továrně vydělal dost peněz na vrácení kauce, odjel zpět do New Yorku. chvíli to vypadalo, že účelové manželství je u konce, pak ale pozval Edith do newyorského bytu, kerý najala Joan Adamsová a kde se stará parta postupně shromáždila. Postupně získávali zkušenosti s dalšími drogami. Od narkomana Herberta Huncka Jack poprvé slyšel výraz

"beat", a to ve smyslu zmožený, vyčerpaný.

V roce 1944 se Jackova stará láska Mary Carneyová vdala za Raymonda Baxtera, který byl krátce nato odvelen do Británie, odkud se vrátil až roku 1946. Jack nadále Mary navštěvoval. 23.9.1945 Mary porodila dceru Judy, říkalo se, že jejím otcem je Jack, což ale ani Mary, ani Jack nikdy nepotvrdili ani nevyvrátili. Koncem roku 1946 Jack cítil nevyhnutelnost změny svého životního stylu. Po 3 - 4 letech se z Jacka, silného mladého sportovce, stal oteklý a zadýchaný narkoman. Chmurné pocity ještě zesílily, když Jack viděl umírat otce na rakovinu sleziny. Poslední otcova slova zněla: "Starej se o maminku." Povzbuzení našel Jack v práci na novém románě Maloměsto a velkoměsto.

V prosinci 1946 do New Yorku přijel Neal Cassady s manželkou. Jack později jeho příjezd ztotožnil se začátkem "období života na cestě". Následujících deset let cestoval od pobřeží k pobřeží, hnán nudou a zvědavostí. V létě roku 1947 zůstal Jack v New Yorku sám. Přátelé odcestovali a Jack začal sám nahlížet do map, chtěl je jet navštívit. První pokus o cestování stopem ztroskotal v průtrži mračen, ale podruhé si už plně užíval vandrácký život. Poprvé viděl krajinu, o které zatím jen četl nebo slyšel. Průběžně si zapisoval zážitky do notýsků, věděl, že je jednou použije jako východisko umělecké práce. Setkání s přáteli jej trochu zklamalo - ostatní se o něj nestarali, ani netušili, kde je mu konec. Po čase se Jack vydal do San Franciska. Nikde nezůstával dlouho, prožíval chvilkové milostné vztahy a psal. Líbila se mu Nealova teorie, že je třeba zbavit se pravidel, egocentrického stylu, dlouhých slov i vedlejších vět a uvolnit průchod čistě pocitové komunikaci. Po dokončení Maloměsta a velkoměsta doufal v jeho vydání. Zatím chodil do školy a psal. Za peníze, které za knihu dostane, chtěl koupit ranč a žít v kruhu rodiny a přátel. Zatím ale žil u matky, která musela pracovat v obuvnickém závodě, aby měl co jíst. Jeho život nabral dřívějších obrátek poté, co do města přijeli Burroughs a Ginsberg. Začal znovu cestovat, sešel se s Nealem, zůstali tři týdny v New Yorku a 19.1. 1949 vyjeli zpět do Kalifornie. Aby měli peníze na benzin do Nealova auta, žebrali, kradli jídlo a brali stopaře. Zamířili na jih. Jack tam strávil dva dny v hotelové posteli s Neilovou exmanželkou LuAnne, zatímci Neal, který je nechal

samotné a bez peněz, byl s manželkou. Po dvou dnech se Jack přestěhoval k Nealovi. Brzo opět odjel a po návratu do New Yorku se dozvěděl, že nakladatelství Roberta Giroux vydá jeho Maloměsto a velkoměsto. Zálohu ve výši tisíc dolarů měl dostávat v měsíčních splátkách. Po čase se opět sešel s Nealem, odjeli do Chicaga a Jack se znovu sešel s Edith. Pomýšleli na obnovení vztahu, nakonec se ale dohodli na zákonném rozvodu.

Román Maloměsto a velkoměsto vyšel 2.3.1950 a měl dobré recenze v prestižních denících. Po deseti letech se z Jacka stal skutečný literát. Navzdory příznivé odezvě tisku se ale kniha po pár týdnech přestala prodávat a Jack byl ještě rád za smlouvenou zálohu. Znovu s Nealem vyrazil na cesty, tentokrát do Mexika. Mexiko je oba fascinovalo, pro beatníky bylo v té době rájem. Koncem července stopem odcestoval do New Yorku pracovat na dalších kapitolách Na cestě. Na počátku podzimu poznal Joan Havertyovou. Přesně 14 dní poté se vzali, i když vlastně nevěděli proč. Joan pracovala, Jack psal. Aby nepřerušoval plynulý tok myšlenek, začal psát na čtyřmetrové role kreslicího papíru. Román Na cestě čerpá z jeho zážitků a obsahuje minimum smyšlených situací. Dokončení revidované podoby Na cestě se časově krylo s rozpadem Jackova druhého manželství. Neshody začaly tím, že Jack trávil noci u Carra a vyvrcholily tím, že našel Joan v náručí jiného. Když Joan Jackovi oznámila, že je těhotná, odmítl ji s tím, že dítě není jeho. V prosinci 1951 znovu odcestoval na Západ. Zabydlel se u Cassadyových a přijal práci brzdaře u Jižní pacifické dráhy. Mezi ním a Nealovou ženou Carolin začaly přeskakovat jiskry. Neal Jacka vyzval, ať se s Carolin vyspí, ale ani Jack, ani Carolin to nepovažovali za správné. Když ale Neal nepřestal tvrdit, že by mu to nevadilo, Carolin se rozlobila a Jacka svedla. Neal se jí ani Jacka nikdy na nic nezeptal. Léto roku 1952 strávil Jack v Mexiku s Burroughsem. Koncem června odjel. Nakladatelství odmítala jeho Na cestě a navíc se na něj v kanceláři nakladatelství vyptávali advokáti jeho manželky. Znovu odcestoval a vzal práci u dráhy. To ho ale nebavilo, dlouho v práci nevydržel. Po krátkém mezidobí stráveném cestováním se vrátil do Kalifornie a znovu nastoupil u dráhy. Časem se mu povedlo získat práci na moři, ale v Alabamě ho nadřizení